

РЕШЕНИЕ

№ 18762

гр. София, 03.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 04.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **7872** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК). във връзка чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) .

Образувано е по жалба О. Б. Х., гражданин на Сирия, ЛНЧ [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], срещу Решение № 7796/16.07.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ-МС), с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са наведени оплаквания, че административният акт е незаконосъобразен поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Излагат се доводи, че АА е постановен в нарушение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Оспорва се извода на административния орган, че Турция се явява трета сигурна държава по смисъла на пар. 1, т. 9 от ЗУБ. Излагат се доводи, че Турция не е сигурна трета страна за сирийските граждани. Счита, че съдът не е изложил доводи, дали Турция би го приела обратно и би му предоставила международна закрила. Моли решението да бъде отменено със законните последици от това.

В проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият, не се явява лично, представлява се от адв. В., който поддържа жалбата. Не претендира разноски. Представя писмени бележки .

Ответникът, председателят на ДАБ, редовно призован, представлява се от ст. юрк. К., излага доводи за неоснователост на жалбата. Отбелязва, че чуждия гражданин

самоволно е напуснал и е в неизвестност, с оглед на докладна записка представена по делото.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не заявява становище по жалбата. Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба, рег. № УП22532/03.10.2023 г. (л. 154-155) за международна закрила, подадена от жалбоподателя до ДАБ при МС. На същия ден е съставен регистрационен лист, в който е отразено, че кандидатът е гражданин на Сирия, [дата на раждане] в [населено място], Сирия, гражданин на Сирия, арабин, мюсюлманин-сунит, неженен, със начално образование, с адрес в [населено място], [улица]. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3, предвид, че кандидатът при регистрацията му, не е представил документи за самоличност (л. 149). В хода на административното производство същият е представил документи за самоличност – лична карта, семейна книжка и др. (в превод) (л. 73-87).

Съставена е Евродак дактилоскопна карта № [банкова сметка] от 01.05.2003 г. (л. 142). Кандидатът е запознат срещу подпис на 15.04.2024 г. (л. 143) и с указанията относно реда за подаване на международна закрила, който ще следва, за правата и задълженията на чужденците, търсещи международна закрила.

По време на регистрирането му в ДАБ-МС, чужденецът е придружаван от малолетно дете, регистрирано като Гази Б. Х., [дата на раждане] в [населено място], Сирия, гражданин на Сирия, ЛНЧ [ЕГН], което е регистрирано като непридружено малолетно с отделна молба за международна закрила и е регистрирано като брат на О. Б. Х.. Впоследствие по време на административното производство на малолетното дете е извършена корекция на лични данни, като имената му са сменени на Гази (собствено) А. (фамилно) М. (бащино), и е коригирана датата му на раждане, като от 01.01.2020 г. е станало 25.10.2020 г. Със заповед № ЗД/Д-С-КС-230/02.10.2023 г. малолетното дете е било настанено по спешност в ЦНСТ „Вълшебство“ в [населено място].

На 29.11.2023 г. и на 25.01.2024 г. до О. Х. е изпратена и поканена за провеждане на интервю (л. 126 и л. 91).

На проведеното на 04.12.2023 г. интервю, за провеждането на което е съставен от протокол от проведено интервю с рег. № УП22532/04.12.2024 г. с участието на преводач, кандидатът заявил, че е напуснал страната си по произход преди около шест години. Твърди, че не си спомня точната година. Бил е придружаван от брат си Х. Х. Б.. Твърди, че в Турция е живял заедно с приятели и роднини. Заявява, че в Турция е работел като шивач. Твърди, че не е бил регистриран пред турските власти, защото не е искал да бъде регистриран. Казва, че брат му Х. е имал регистрация. Казва, че брат му Х. не го е придружил при напускането му на Турция, тъй като е имал регистрация в Турция. Заявява, че самият той е напуснал турската държава заради дискриминация. Заявява още, че не си спомня точната дата, когато е влязъл незаконно на българска територия. Казва, че е било преди около месец и няколко дена преди датата на интервюто му от 04.12.2024 г. Молителят разказва, че се е връщал в държавата си по произход преди да напусне Турция, за да може да вземе брат си Гази, който в последствие да се събере с родителите си. Молителят разказва, че по време на преминаването на турско- българската граница е бил придружаван от роднини, които са били върнати от полицията в Турция. Мотивира молбата си за международна

закрила с общото положение в страната си по произход и с войната в Сирия. Казва, че е напуснал родината си заради войната. Казва, че не е пострадал във войната лично, но че в Сирия има много разрушени градове, включително и че има разрушения в [населено място]. По отношение на родителите си, чуждият гражданин казва, че те са били напуснали Сирия около пет години преди датата на интервюто, но поради дискриминацията в Турция са решили да се върнат в държавата си по произход. Казва, че в Турция са останали за около две седмици. Декларира, че е подал молба за международна закрила в Република България, защото е бил заловен на територията на българската държава. Казва, че е искал да отиде до Германия, където да се предаде на немските власти. Декларира още, че не е имал проблеми основани на етническата му принадлежност и изповяданата от него религия в страната му по произход. Твърди, че не е бил заплашван, арестуван или осъждан. По отношение на малолетното дете Гази, О. Б. Х. твърди, че му е брат. Разказва, че той има готовност да се грижи за него, ако детето му бъде върнато. Молителят разказва, че е пътувал заедно с детето от Сирия, и преминавайки през Турция е дошъл в Република България, където са били задържани. Допълва, че малолетното детето му е било поверено от баща им.

На проведеното на 24.01.2024 г. интервю със С. А. Гази, с предоставена международна закрила в Германия за провеждането на което е съставен от протокол от проведеното интервю с рег. № 14967/24.01.2024 г. с участието на преводач, С. Гази е заявил, че същия е чичо на Гази Б. Х., непридружен непълнолетен, т. е. е брат на бащата на детето. По време на интервюто разказва, че има първи братовчед, който е настанен в РПЦ-София, който се казва О. Х., но че няма връзка с него. Изложил е твърдения, че братовчед му е регистрирал малолетното дете като свой брат, след като бил така посъветван. Твърди, че бащата и майката на детето са в Германия, където са подали молба за международна закрила. Казва, че брат му М. Гази Б. му е разказвал как са станали събитията, довели до отделяне на малолетното дете от родителите му. В тази връзка твърди, че детето е било с родителите при опит да преминат нелегално турско-българската граница. Бащата на детето го е носил на ръце, защото пътят е дълъг и изтощителен за тригодишно дете, поради което в даден момент е помолил О. да носи детето. Докато е носил малолетното дете, О. А. Х. е избързал напред в групата нелегални мигранти. Тогава са били заловени от полицията, а родителите на детето, които са били по-назад са се изплашили и са се укрили от полицията. Твърди, че се били изплашили да не бъдат бити от българските полицаи. Полицаяте заловили Гази и О. А. Х., а родителите на малолетното дете продължили пътя си до Германия, където са успели да стигнат на 20.10.2023 г. и където са подали молба за международна закрила. Декларира, че нито той, нито родителите на малолетния Гази са имали информация какво се е случило на българска територия, нито как е било регистрирано детето и с какви документи. Казва, че О. е представил Гази като свой брат, за да може по законен начин да пътува с него. Допълва, че той и родителите на малолетното дете имат готовност да се подложат на генетично изследване за установяване на роднинска връзка, както и да представят всички необходими документи, удостоверяващи самоличността им. Казва, че е донесъл снимков и видео материал, който би могъл да послужи като доказателство за роднинските връзки. Във връзка с доказателства заявява, че би могъл да представи и документ, доказващ, че баща му и бащата на О. А. Х. са братя. След като са провели проучване, се е установило, че детето не се намира на турска територия. Казва, че търсенето на детето и на О. е продължило около два месеца, включително и че той самият е ходил в Сърбия. Казва, че след това е получил

известие от О., че се намира в Република България и веднага е пристигнал. Чужденецът добавя, че е представил копия на документи, като ще се опита да представи и оригинали.

На следващо място в АП е издадена и Докладна записка вх. № ОК-95/05.02.2024 г., (л. 49) относно лицата самоволно напуснали РПЦ - София, [улица], сред които е и О. Х..

В административната преписка е налице и експертна справка № 24/ДОК-112 от 21.02.2024 г. от НЦК-МВР, Център за експертни криминалистични изследвания (л. 70) възложено от директора на РПЦ-София към ДАБ-МС по отношение на обект „семейна книжа № 6285 издадена на 06.02.2007 г. от Сирийската Арабска Република“, от което се установява, че същата е неистинска.

На 25.03.2024 г. до директора на РПЦ София е изпратена молба-декларация рег. № 25.03.2024 г. (л. 64), с която е деклариран от Х. адрес на пребиваване за негова сметка в [населено място], [жк], [жилищен адрес].

В АП е налице и докладна записка рег. № УП22536/29.02.2024 г. от която се установява, че Х. е пристигнал на територията на РБ с непридружен непълнолетен Гази Б. Х., за когото О. Х. твърди, че му е брат и се предлага производството им да бъде разгледано във връзка с производството на малолетното дете. (л. 68)

Издадени са формуляр за идентификация и оценка на нуждите, амбулаторен лист, молителят е запознат срещу подпис с Указания за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ и допълнението към тях.

Със Становище от младши експерт в отдел „ПМЗ- кв. О. К.“ до председателя на Държавна агенция за бежанците на Министерски съвет е направено предложение на чужденеца да му се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут (л. 40).

С оспореното в настоящото производство Решение № № 7796/16.07.2024 г. председателя на ДАБ-МС, на основание чл. 75 , ал. 1, т. 2 и 4, вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на О. Б. Х.. Приел е, че по отношение на кандидата не са налице предвидените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец. Сирийският гражданин не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Сред изложените от кандидата в интервюто причини за напускане на страната си на произход, не се обективират твърдения за физическо или психическо насилие, законови административни, полицейски или съдебни мерки, които да представляват действия насочени лично към него. По време на интервюто чужденецът е посочил, че не е имал лични проблеми в Сирия, както с официалните власти, така и с недържавни субекти. О. Б. Х. не заявява да е преследван поради етническата или религиозната си, принадлежност в страната си по произход. Твърденията му не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова, поради което искането в частта за предоставяне на статут на бежанец е отхвърлено като неоснователно.

Не са установени и основанията за закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1-2 ЗУБ. Молбата е разгледана и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ –

предоставяне на хуманитарен статут при наличие на тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие, в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт в страната на произход на кандидата. Твърдения, релевантни с горепосочената норма от ЗУБ сирийският гражданин не е направил. Въз основа на заявеното от него, не може да се формира извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

От събраните доказателства в хода на проведеното административно производство и въз основа на изложената от О. Б. Х. бежанска история, АО е приел, че не може да се приеме, че сирийският гражданин е напуснал страната си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че търсецят международна закрила е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, тъй като не е заявил наличието на проблеми, както с официалните власти, така и с която и да било групировка на територията на Сирия. Спрямо сирийския гражданин не съществува и бъдещ или евентуален риск от тежки посегателства, поради което не са налице законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ

След извършен анализ на информацията за обстановката в Сирия, изложена в справка с вх. № ЦУ-1010/01.04.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“, ДАБ при МС, АО е установил разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

На следващо място от проведеното с кандидата интервю е установено, че чужденецът е напуснал Сирия за Турция около пет - шест години преди датата на проведеното с него интервю, където е работил до нелегалното му напускане на територията на турската държава. Твърди, че не е бил регистриран пред властите на Турция по свое желание, като обяснява, че за регистрация е трябвало да отиде в друг град. След напускането на Сирия, първата държава, в която е пристигнал направо от държавата си по произход, където са били застрашени животът и свободата му е Република Турция. За молителя е съществувала законова възможност да се регистрира пред турските служби и да легализира престоя си там, но той не го е направил. Единствената причина поради която е взел решение да напусне територията на Република Турция е стремежът му да стигне до Германия, като целта му е била да премине през Република България без да подава молба за международна закрила.в тази връзка според АО, възможността да се ползва от закрилата на властите в Република Турция се установява по безспорен и категоричен начин от съдържащата се информация в приложената по административната преписка Справка с вх. № ЦУ-797/08.03.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС.

От анализът на заявеното от сирийския гражданин в проведеното интервю, взето в съвкупност с релевантната справка за актуалната обстановка и положение на чужденците, търсеци закрила в Република Турция, АО е обосновал извод, че Република Турция се явява за търсеция закрила „трета сигурна държава“ по см. на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ, която е държава, различна от държавата по произход, в която

чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказани; съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец и са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава.

Като част от административната преписка са изготвени от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС и справка вх. № ЦУ-797/08.03.2024 г. по отношение на Република Турция и справка вх. № ЦУ-1010/01.04.2024 г. по отношение на Сирийската арабска република относно актуалната общественно-политическа обстановка и общо положение в страната.

Процесното решение е връчено на жалбоподателя на 25.07.2024 г., а жалбата срещу него е подадена до Административен съд София – град на 02.08.2024 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице имащо правен интерес от оспорването на процесното решение, в законоустановения срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ. Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявения от него език, като за целта е бил осигурен превод. Видно от представения протокол от проведеното интервю, то е проведено на заявения от кандидата език, който изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не

представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочени в закона.

В проведеното интервю той изрично заявява, че не е имал лични проблеми в Сирия, както с официалните власти, така и с недържавни субекти. О. Б. Х. не заявява да е преследван поради етническата или религиозната си , принадлежност в страната си по произход. От събраните доказателства административния орган е направил обоснован извод, че в конкретния случай не се установяват опасения за сигурността на живота на молителя в Сирия, които да са относими към признаване на качеството му на бежанец и предоставяне на закрила по смисъла на чл. 8 от ЗУБ. За търсеция международна закрила липсват предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 9, тъй като не е посочил член от семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България. От заявените в хода на административното производство факти и обстоятелства безспорно не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. Липсват законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ. Така, изцяло в съответствие с данните по преписката, административният орган е приел, че не се установява жалбоподателя да е бил обект на преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 ЗУБ.

Съдът намира за правилна и преценката на административния орган относно неоснователността на молбата за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. „в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/Meki E. and Noor E. vs Straatssecretaris van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите

на държавата- членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Между страните няма спор, а и от представената справка от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС с вх. № ЦУ-1884/30.08.2024 г. по отношение на Сирийската арабска република относно актуалната общественно-политическа обстановка се установява, че в страната на произход Сирия, Б. А. управлява държавата като президент от 2000 г. досега, а Конституцията регулира правно превъзходство на лидерите на партията БААС в държавните институции и в обществото и лидерите на БААС и А. действително доминират и трите клона на управлението, изграждайки авторитарен режим. В края на 2023 г. над половината от предвоенното население на Сирия разселено, включително 6.8 милиона вътрешно разселени лица и приблизително 5.1 милиона бежанци. Фронтите линии в Сирия към момента са повече или по-малко стабилизирани и фактически съществуват четири зони под контрола на различните участници в конфликта – зони под контрола на официалното сирийско правителство, зони под контрола на кюрдското самоуправление, зона под контрола на т.н. „Правителство на сирийското спасение“ и зони под контрола на Турция и съюзническите ѝ милиции. От 2020 насам международното внимание до голяма степен се измества от Сирия, като конфликтът се смята за такъв, който се намира в състояние на застой. Независимо , че има малко опити за промяна на статуквото, фронтите линии остават относително стабилни и никой от враждуващите страни не започва нова продължителна офанзива за превземане на територия.

Въпреки това обаче, както правилно е отбелязал ответникът в обжалваното решение, конкретната бежанска история на жалбоподателя следва да бъде разгледана в светлината на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, съгласно който при произнасяне по молбата за международна закрила се преценяват всички относими факти, декларации или документи, свързани с възможността да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство би могъл да придобие.

В случая следва да се има предвид, че жалбоподателят е пристигнал преди около пет - шест години в Турция, където е работил до нелегалното му напускане на територията на турската държава. Твърди, че не е бил регистриран пред властите на Турция по свое желание, като обяснява, че за регистрация е трябвало да отиде в друг град. След напускането на Сирия, първата държава, в която е пристигнал направо от държавата си по произход, където са били застрашени животът и свободата му е Република Турция. Безспорно е, че за жалбоподателя е съществувала законова възможност да се регистрира пред турските служби и да легализира престоя си там, но той не го е направил. Единствената причина поради която е взел решение да напусне територията на Република Турция е стремежът му да стигне до Германия, като целта му е била да премине през Република България без да подава молба за международна закрила. Безспорно е, че е напуснал Турция по собствено желание и не е бил принуждаван да се завърне в Сирия.

Като е съобразил информацията, налична в приложените по делото справки, изготвени от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС председателят на ДАБ е стигнал до правилният извод, че Турция представлява „трета сигурна държава“.

Съгласно легалната дефиниция, дадена в §1, т. 9 от ДР на ЗУБ, „трета сигурна държава“ е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец и са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава.

От представената актуална Справка с вх. № ЦУ-1554/01.09.2024 г. (л. 190) за Турция се установява, че през април 2013 г. А. приема всеобхватен, вдъхновен от ЕС, Закон за чужденците и международната закрила (LFIP), който създава специална рамка за убежище в Турция и потвърждава задълженията на турските власти към всички лица, нуждаещи се от международна закрила, независимо от държавата им на произход, а според ВКБООН европейските достижения на правото в областта на убежището и миграцията са ясно и видими в турското законодателство в областта на убежището, именно благодарение на тази реформа. В справката е посочено още, че за бежанците от Сирия турската държава прилага режим на временна закрила, който предоставя на ползващите се от него право на законен престой, както и достъп до основни права и услуги. Властите в страната работят в сътрудничество с ВКБООН.

Видно от справката още сирийските граждани, както и лицата без гражданство и бежанците от Сирия пристигнали в Турция, поради събития в Сирия след 28 април 2011 г., получават временна закрила от правителството на Турция. Сочи се, че „като част от режима за временна закрила, сирийските граждани, бежанци и лица без гражданство, пристигащи от Сирия, които търсят закрила от турските власти, се приемат в Турция и след това могат да кандидатстват и да получат временна закрила от компетентните турски органи. При нормални обстоятелства въпросните лица няма да бъдат връщани обратно в Сирия, освен ако те самите не изразят такова желание. Всички сирийски бежанци, които търсят закрила, ще бъдат обхванати от режима на временна закрила, включително тези, които не могат да представят никакви документи за самоличност от Сирия. Към момента в Турция пребивават над 3.5 милиона бежанци от съседна Сирия и няколкостотин хиляди търсещи убежище и получаващи закрила лица от други националности (Ирак, Афганистан, Иран и Сомалия). Тези две групи търсещи закрила са предмет на различни правила и процедури за убежище, а турската система за убежище има двойна структура. Според Решение № 247 от 3.04.2024 г. за приемане на списък на сигурни страни на произход и на Списък на трети сигурни страни по отношение на търсещите закрила, Република Турция е сигурна страна и трета сигурна страна.

Тук следва да бъде посочено, че на основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални свидетелстващи документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите,

удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

В случая преценката дали Турция представлява „трета сигурна държава“ е приложено след направена индивидуална преценка на случая на О. Б. Х., който около пет шест години е пребивавал и живял в страната и я е напуснал по лични причини в търсене на по-добър живот. Налице е изискващата се връзка между кандидата и третата страна – Турция, въз основа на която връщането в тази страна ще бъде основателно. Там живее брат му. О. Б. Х. е работил там като шивач и в случая не се касае за транзитно преминаване през Турция, а е налице „смислена“ връзка между жалбоподателя и Турция. Решението на председателя на ДАБ е взето след проведено лично интервю и задълбочено изследване на личното положение на кандидата в тази трета страна.

Нито в хода на административното, нито в хода на съдебното производство сирийският гражданин не е споменал основателна причина, поради която не би могъл да се завърне в Турция. За чужденецът е съществувала законова възможност да се регистрира пред турските служби и да легализира престоя си там, но той не го е направил. Единствената причина поради която е взел решение да напусне територията на Република Турция е стремежът му да стигне до Германия, като целта му е била да премине през Република България без да подава молба за международна закрила. Цялостният анализ на обясненията на О. Б. Х. доказва ясно и недвусмислено, че лицето е напуснало Турция изцяло по лични подбуди.

В тази връзка доводът, че по делото не е доказано, че държавата Турция представлява „трета сигурна държава“ по смисъла на ЗУБ не се споделя от настоящия състав. Административният орган няма задължение да събере всички възможни доказателства по преписката, а да събере достатъчно такива, които да мотивират издаденото волеизявление. От страна на оспорващия не са били представени никакви насрещни доказателства в защита на неговата теза. В този смисъл е и решение № 8552 от 09.07.2024 г. постановено по адм.д. № 4060/2024 г. на ВАС; решение № 9134 от 23.07.2024 г. постановено по адм.д. № 2062/2024 г. на ВАС; решение № 5569 от 08.05.2024 г. постановено по адм.д. № 10775/2023 г. на ВАС; решение № 11081 от 14.11.2023 г. постановено по адм.д. № 4727/2023 г. на ВАС решение № 3508 от 08.04.2021 г. постановено по адм.д. № 1331/2021 г. на ВАС, както и решение № 12042 от 25.11.2021 г. постановено по адм.д. № 8407/2021 г. на ВАС.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, съобразил е разпоредбите на чл. 38, пар. 1 от Директива 2013/32/ЕС, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход и в Турция, като данните от справките на ДАБ съвпадат с отразеното в решението. Изводите на председателя на ДАБ-МС, че Турция е трета сигурна държава, поради което по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни. Оплакванията в тази насока се явяват неоснователни.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде

отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК във връзка чл. 144 АПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Така мотивиран на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. Б. Х., гражданин на Сирия, ЛНЧ [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], срещу Решение № 7796/16.07.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.